

ἐπιτόσσαις, Δωρ. μτχ. του *ἐπέτοσσε*

ἐπι-τράγωδῶ, μέλ. -*ήσω*, διηγούμαι με τρόπο τραγικό, υπερβάλλω, μεγαλοποιώ, σε Λουκ. · προσθέτω καθ' υπερβολή, σε Πλούτ.

ἐπι-τράπεζιος, -ον (τράπεζα), πάνω στο τραπέζι ή κοντά σε αυτό, σε Λουκ.

ἐπιτρῶπέουσι, Επικ. αντί *ἐπιτρέπουσι*.

ἐπιτρεπτόν, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να επιτρέψει κάποιος, σε Ξεν. · ομοίως, στον πληθ. *ἐπιτρεπτέα*, σε Ηρόδ.

ἐπι-τρέπω, Ιων. -**τράπω**, μέλ. -*τρέψω*, αόρ. α' -*έτρεψα*, Ιων. -*έτραψα*· αόρ. β' -*έτραπον* — Παθ. και Μέσ., Ιων. αόρ. α' -*ετράφθην*· Παθ. αόρ. β' -*ετράπην*, Μέσ. -*ετράπομην*· **I. 1.** κυρίως, στρέφω προς, σε Μέσ. αόρ. β', *θυμός ἐπετράπετο εἶρεσθαι*, η ίδια η καρδιά σου σε έσπρωχνε να ρωτήσεις, σε Ομήρ. Οδ. **2.** τρέπω κάτι, το στρέφω πάνω σε, εμπιστεύομαι ή αναθέτω σε κάποιον ως θεματοφύλακα, φρουρό, διαχειριστή, μεταφέρω, κληροδοτώ, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. · με απαρ., *σοι ἐπέτρεπεν πονέεσθαι*, εσένα μόνο άφησε να κοπιάζεις, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** με δοτ. μόνο, έχω εμπιστοσύνη σε, έχω πίστη, στηρίζομαι, βασίζομαι σε, σε Όμηρ., Ηρόδ. · αναφέρω, παραπέμπω το θέμα σε κάποιον, το αφήνω στην κρίση του, σε Αριστοφ., Θουκ. · ομοίως, στη Μέσ., εμπιστεύομαι, αφήνω την υπόθεσή μου σε κάποιον, *τινι*, σε Ηρόδ. **4.** Παθ., δίνομαι, ανατίθεμαι, *ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται* (γ' πληθ. παρακ. αντί *ἐπιτετραμμένοι είσί*), σε Ομήρ. Ιλ. · *τῆς* (ενν. Ὁραις) *ἐπιτέτραπται οὐρανός*, οι πύλες του ουρανού έχουν δοθεί σε αυτές (ώστε να τις ανοίγουν και να τις κλείνουν), στο ίδ. · επίσης, με αιτ. πράγμ., *ἐπιτρέπομαί τι*, επιφορτίζομαι με, μου έχει ανατεθεί κάτι, σε Ηρόδ., Θουκ. **II. 1.** παραδίδω, παραχωρώ, *Ποσειδάωνι νίκην ἐπέτρεψας*, σε Ομήρ. Ιλ. · *ἐπ. τινί*, με απαρ., παραχωρώ, επιτρέπω, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** αμτβ., υποκύπτω, υποχωρώ, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **III.** διατάζω, παραγγέλλω, *τινι ποεῖν τι*, σε Ξεν.

ἐπι-τρέφω, μέλ. -*θρέψω*, παρακ. -*τέτροφα*, αόρ. β' *ἐπετράφην* [*ᾗ*]· **I.** τρέφω, ανατρέφω, μεγαλώνω· γενικά, υποστηρίζω, διατηρώ, συντηρώ, σε Ηρόδ. **II.** Παθ., ανατρέφομαι, λέγεται για απογόνους, Λατ. *succrescere*, στον ίδ. · ανατρέφομαι ως διάδοχος, στον ίδ.

ἐπι-τρέχω, μέλ. -*δράμοῦμαι*, αόρ. β' -*έδράμον*· σπανίως αόρ. α' -*έθρεξα*, παρακ. -*δεδράμηκα*, σε Ξεν. · ποιητ. -*δέδρομα*· **I. 1.** ορμώ εναντίον ή τρέχω με σκοπό επίθεσης, σε Ομήρ. Ιλ. · λέγεται για σκύλους, σε Ομήρ. Οδ. · ομοίως, στην Αττ., πραγματοποιιό επίθεση εναντίον κάποιου, *τινί*, σε Θουκ., Ξεν. **2.** τρέχω πίσω από, κυνηγώ, *ἐπιδραμών*, με σπουδή, βιαστικά, με λαχτάρα, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II. 1.** τρέχω κάποια απόσταση, σε Ομήρ. Ιλ. · περνά πάνω από ή περνά ξυστά από την επιφάνεια, στο ίδ. **2.** εξαπλώνομαι, απλώνομαι, επεκτείνομαι, λέγεται για ομίχλη, σε Ομήρ. Οδ. · με αιτ., *οἶδμα ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμη*, όταν το κύμα ορμήσει πάνω από το σκοτάδι της αβύσσου, σε Σοφ. **3.** καταλαμβάνω, όπως ένα στράτευμα μια περιοχή, σε Ηρόδ., Θουκ. **4.** παίρνω κάτι αγήφιστα, το διέρχομαι με ελαφρότητα, Λατ. *percurrere*, σε Ξεν. **III.** κυνηγώ στενά, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-τριβώ[ῃ], μέλ. -*ψω*, αόρ. β' Παθ. *ἐπετριβην* [*ῃ*]· **1.** τρίβω δυνατά πάνω στην επιφάνεια, συντριβώ, θρυμματίζω, σε Αριστοφ. — Παθ., στον ίδ. **2.** μεταφ., ταλαιπωρώ, πλήττω, θλίβω, στενοχωρώ, καταστρέφω, ερειπώνω, σε Ηρόδ., Αριστοφ. · λέγεται για υποκριτή θεάτρου, «δολοφονά», «σκοτώνω» ήρωα που υποδύομαι, σε Δημ. — Παθ., είμαι ολοκληρωτικά κατεστραμμένος ή αφανίζομαι, σε Σόλ., Αριστοφ. · *ἐπιτριβείης*, «να χαθείς!», σε Αριστοφ.

ἐπι-τριηραρχέω, μέλ. -*ήσω*, βρίσκομαι στη θέση του τριηράρχου πέραν του νομίμου χρόνου, σε Δημ.

ἐπιτηρηράρχημα, -ατος, τό, η ευθύνη της τριηραρχίας, η οποία συνεχίζεται πέραν της νομίμου χρονικής διάρκειας, σε Δημ.

ἐπίτριπτος, -ον (ἐπιτρίβω), φθαρμένος, λιωμένος, πολυφορεμένος, πολυχρησιμοποιημένος· μεταφ., λέγεται για πρόσωπα, επιτήδειος, δόλιος, πανούργος, σε Σοφ.· *οὐπίτριπτος*, απατεώνας, αλήτης, σε Αριστοφ.

ἐπί-τρίτος, -ον, Ι. αυτός που περιέχει ένα και ένα τρίτο, δηλ. $1 + 1/3$ ή $4/3$, σε Πλάτ. **ΙΙ**. *ἐπίτριτον* (ενν. *δάνεισμα*), τό, δάνειο, από το οποίο το $1/3$ αποδίδεται ως τόκος, σε Ξεν.

ἐπιτροπαῖος, -α, -ον (ἐπιτροπή), εκπρόσωπος, αντιπρόσωπος, σε Ηρόδ.

ἐπιτροπεύω (ἐπιτροπος), είμαι θεματοφύλακας, είμαι διοικητής, διαχειριστής, διατελώ ως φρουρός, επίτροπος, κηδεμόνας, είμαι λειτουργός, έφορος, διοικώ, διευθύνω, κυβερνώ, *πατρίδα*, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.· *ἐπιτροπεύω τινά*, είμαι φύλακας και κηδεμόνας του, σε Θουκ. — Παθ., *κακῶς ἐπιτροπευθῆναι*, μεταχειρίζομαι άσχημα από τους επιτρόπους μου, σε Δημ.

ἐπιτροπή, ἡ (ἐπιτρέπω),· **Ι**. αναφορά σε διαιτησία, σε Θουκ., Δημ. **ΙΙ**. αγωγή κατά επιτρόπου, στον ίδ.

ἐπίτροπος, -ον (ἐπιτρέπω),· **1**. αυτός στον οποίο έχει ανατεθεί ένα καθήκον, θεματοφύλακας, διοικητής, διαχειριστής, σε Ηρόδ.· λειτουργός, διευθύνων, αντιβασιλέας, στον ίδ., Δημ. **2**. φρουρός, προστάτης, κηδεμόνας, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπιτροχάδην[ᾶ], (ἐπιτρέχω), επίρρ., ανάλαφρα, πεταχτά, αβίαστα, εύστροφα, ετοιμόλογα, σε Όμηρ.

ἐπίτροχος, -ον (ἐπιτρέχω), ευφραδής, φλύαρος, ετοιμόλογος, σε Λουκ.

ἐπι-τρύζω, μουρμουρίζω, γκρινιάζω, *τινί*, σε Βάβρ.

ἐπι-τρώγω, μέλ. -*τρώξομαι*, αόρ. β' -*έτρώγον*· τρώω μαζί με την κύρια τροφή ή στη συνέχεια, σε Λουκ.

ἐπι-τυγχάνω, μέλ. -*τεύξομαι*, αόρ. β' *έπέτϋχον*· **Ι**. κυρίως, πετυχαίνω τον στόχο· απ' όπου, βρίσκω τυχαίως ή τυχαία πέφτω πάνω σε, συναπαντά, αντιμετωπίζω· **1**. με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2**. με γεν., σε Αριστοφ., Θουκ. **3**. απόλ., *ό έπιτυχών* όπως το *ό τυχών*, το πρώτο πρόσωπο που συναντά κάποιος, ο οιοσδήποτε, σε Ηρόδ., Πλάτ. **ΙΙ**. **1**. κατορθώνω, καταφέρνω να, φθάνω σε, πετυχαίνω τον σκοπό μου, με γεν. πράγμ., σε Ξεν., Δημ. **2**. με μτχ., πετυχαίνω κάνοντας κάτι, σε Ηρόδ. **3**. με δοτ. τρόπου, είμαι επιτυχημένος σε κάτι, *μάχη*, σε Αισχίν.· απόλ., κατορθώνω, πετυχαίνω, είμαι επιτυχημένος, σε Πλάτ., Ξεν. **ΙΙΙ**. *έπιτυγχάνω βιβλίω*, το παίρνω και το διαβάζω, σε Λουκ.

ἐπι-τυμβίδιος, -α, -ον (τύμβος), **Ι**. κοντά ή πάνω από έναν τύμβο, επιτάφιος, σε Αισχύλ. **ΙΙ**. κοσμημένος με λοφίο, όνομα που δίνονταν στους κορυδαλλούς, σε Θεόκρ.

ἐπιτύμβιος, -ον, = το προηγ., σε Αισχύλ., Σοφ.

ἐπιτύφομαι[ϋ], Παθ., φλογίζομαι, διεγείρομαι, καίγομαι· *έπιτεθυμμένος*, έξαλλος, μαινόμενος, σε Πλάτ.

ἐπιτύχειν, απαρ. αορ. β' του *έπιτυγχάνω*.

ἐπιφᾶγειν, απαρ. αορ. β' του *έπεσθίω*.

ἐπι-φαίνω, μέλ. -*φᾶνω*, αόρ. α' -*έφηνα*, μεταγεν. -*έφᾶνα*· **Ι**. διακηρύσσω, διαλαλώ, επιδεικνύω, εκθέτω, δείχνω, παρουσιάζω, εμφανίζω, σε Θεόγν. — Παθ., έρχομαι στο φως, εμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ξαφνικά, σε Όμήρ. Ιλ., Ηρόδ.· παρουσιάζομαι, εμφανίζομαι, αποκαλύπτομαι, στον ίδ. **ΙΙ**. αμτβ., ρίχνω φως, φωτίζω, φέγγω, με δοτ., σε Κ.Δ.

ἐπιφάνεια[ᾶ]ἡ, Ι. εμφάνιση, σε Πλούτ. **ΙΙ**. ορατή επιφάνεια· εξωτερική παράσταση, εμφάνιση, διάκριση, σε Πλάτ.

ἐπιφᾶνήναι, Παθ. απαρ. αορ. β' του *ἐπιφαίνω*.

ἐπιφᾶνής, -ές, I. 1. αυτός που έρχεται στο φως, αυτός που εμφανίζεται ξαφνικά, λέγεται για θεούς, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** καταφανής, περίβλεπτος, πόλις *ἐπιφανής ἔξωθεν*, σε Θουκ. **3.** προφανής, ολοφάνερος, εμφανής, φανερός, έκδηλος, λέγεται για αποδείξεις, στον ίδ. **II. 1.** λέγεται για ανθρώπους, έγκριτος, διαπρεπής, φημισμένος, ονομαστός, χαρακτηριστικός, διακεκριμένος λόγω κοινωνικής θέσης, σε Ηρόδ.: ονομαστός, για καλό ή για κακό, σε Θουκ., σε Ξεν. **2.** λέγεται για πράγματα, αξιοσημείωτα, άξια προσοχής, σε Ηρόδ. **II.** επίρρ. -νῶς, φανερά, ανοιχτά, σε Θουκ.: υπερθ. -έστατα, στον ίδ.

ἐπίφαντος, -ον (ἐπιφαίνομαι), αυτός που βρίσκεται στο φως, ζωντανός, ζωηρός, σε Σοφ.

ἐπι-φατνίδιος, -ον (φάτνη), αυτός που βρίσκεται στο παχύ, σε Ξεν.

ἐπι-φάυω (φάος), λάμπω, αστράφτω πάνω σε, *τινί*, σε Κ.Δ.

ἐπι-φέρω, μέλ. *ἐποίσω*, αορ. α' *ἐπήνεγκα*, αορ. β' *ἐπήνεγκον*: επιβάλλω, φέρνω, κομίζω, βάζω, τοποθετώ ή επιθέτω, *τί τινι*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.: *ἐπιφέρειν τινί πόλεμον*, Λατ. bellum inferre, επιφέρω, επισύρω, κινώ πόλεμο εναντίον κάποιου, σε Ηρόδ., Αττ.: ομοίως και, *ἐπιφέρω δόρυ*, σε Αισχύλ. κ.λπ.: *απόλ.*, επιτίθεμαι, καταφέρομαι εναντίον, σε Αριστοφ. **2.** προσφέρω χροές στον τάφο, σε Θουκ. **3.** επισύρω κατηγορία εναντίον, σε Ηρόδ., Αττ.: ομοίως και, *ἐπιφέρω μωρίην, μανίην τινί*, την αποδίδω, την μεταθέτω σε αυτόν, κατηγορώ κάποιον για αυτή, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** απονέμω, χορηγώ ή επιβάλλω, φορτώνω, επιφέρω, με θετική ή αρνητική σημασία, σε Θουκ. **5.** προσθέτω, επαυξάνω, στον ίδ. **II.** Μέσ., φέρνω μαζί με εμένα, φέρνω ως προίκα, σε Δημ. **III. 1.** Παθ., εφορμώ, επιτίθεμαι, προσβάλλω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **2.** κατευθύνομαι εναντίον άλλου, σε Ηρόδ. **3.** έρχομαι κατόπιν ή στη συνέχεια, επέρχομαι, επακολουθώ, έπομαι, *τὰ ἐπιφερόμενα*, τα επικείμενα γεγονότα, αυτά που πρόκειται να συμβούν στον ίδ.

ἐπι-φημίζω, μέλ. -σω, **I. 1.** προφέρω δυσοίωνες λέξεις για το μέλλον, στη Μέσ., σε Ηρόδ. **2.** προμηνύω σύμφωνα με οιονό, με απαρ., σε Ευρ. **II.** αποδίδω κάτι σε κάποιον, πράγμα, *τοὺς θεούς*, σε Δημ. **2.** με αιτ. και απαρ. ισχυρίζομαι ότι, σε Πλούτ. **III.** αφιερώνω κάτι σε κάποιον θεό, σε Λουκ.

ἐπιφήμισμα, -ατος, τό, προοιωνίσμα, λέξη προμαντέματος, σε Θουκ.

ἐπι-φθάνω[ᾶ], φθάνω πρώτος, προφθάνω, μτχ. αορ. β' *ἐπιφθάς*, σε Βατραχομ.

ἐπι-φθέγγομαι, μέλ. -γζομαι, **I. 1.** αποθ., μιλώ σύμφωνα με ή σε συμφωνία με, Λατ. accinere, σε Αισχύλ., Πλάτ. **2.** εκφράζω, προφέρω, στον ίδ. **II.** φωνάζω, επιβοώ, σε Λουκ.

ἐπι-φθονέω, μέλ. -ήσω, τρέφω μίσος, κακία έναντι, *τινί*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

ἐπί-φθονος, -ον, I. 1. υποκείμενος σε φθόνο ή ζήλια, σχετικός με τη ζήλια, απεχθής, αηδιαστικός, μισητός, σε Ηρόδ., Αττ.: *ἐπίφθονόν ἐστι*, με απαρ., είναι απεχθές, είναι αξιομίσητο, σε Ηρόδ., σε Αριστοφ.: *τὸ ἐπίφθονον*, ζηλοφθονία, μίσος, φθόνος, αντιπάθεια, απέχθεια, σε Θουκ. **2.** Ενεργ., αυτός που κρατά κακία έναντι, *τινι*, σε Αισχύλ.: *απόλ.*, επιζήμιος, επιβλαβής, στον ίδ. **II.** επίρρ., *ἐπιφθόνως διακεῖσθαί τινι*, υποκείμενος στην έχθρα κάποιου, σε Θουκ.: *ἐπιφθόνως ἔχεινπρός τινα*, σε Ξεν.: *ἐπ. διαπράξασθαί τι*, με απεχθή τρόπο, σε Θουκ.

ἐπι-φθύζω, = *ἐπιπτύω*, φτύνω, έτσι ώστε να ξορκίσω μάγια, *ἐπιφθύζοισα* (μτχ. Δωρ.), σε Θεόκρ.: επίσης, γογγύζω, στον ίδ.

ἐπι-φιλοπονέομαι, αποθ., εργαζομαι, κοπιάζω με φιλοπονία, *τινι*, σε Ξεν.

ἐπι-φλέγω, μέλ. -ζω, **I. 1.** κατακαίω, καταστρέφω ολοκληρωτικά, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.: *ἐπιφλέγω τὴν πόλιν*, την πυρπολώ, σε Θουκ. **2.** μεταφ., φλογίζω, διεγείρω, εξάπτω, ερεθίζω, ανάβω, παροτρύνω, προτρέπω, σε Αισχύλ., Πλούτ. **II.** αμτβ., είμαι καυστικός, καίω δυνατά, σε Λουκ.

ἐπί-φοβος, -ον, τρομακτικός, φρικτός, φοβερός, τρομερός, σε Αισχύλ.

ἐπι-φοιτάω, Ιων. —έω, μέλ. -ήσω, **1.** έρχομαι εξακολουθητικά, επισκέπτομαι ξανά και ξανά, πηγαίνω κάπου επανειλημμένα, συχνάζω, τὸ ἐπιφοιτέον ἢ οἱ ἐπιφοιτέοντες, οι επισκέπτες, σε Ηρόδ.: *ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος*, οι κανάτες κρασιού που έρχονταν συνέχεια, στον ίδ.: *ἐπ. ἐς...*, περιφέρομαι, περιηγούμαι σε διάφορα μέρη, σε Θουκ. **2.** με δοτ., *σπάνιος ἐπ. σφι*, τους επισκέπτεται σπάνια, λέγεται για τον Φοίνικα, σε Ηρόδ. **3.** με αιτ. προσ., λέγεται για οράματα, στοιχειώνω, βασανίζω, στον ίδ.

ἐπιφορά, ἢ (ἐπιφέρω), προσθήκη· δωρεά, δώρο, προσθήκη στην πληρωμή κάποιου, επιμίσθιο, σε Θουκ.

ἐπι-φορέω, μέλ. -ήσω = *ἐπιφέρω*, επιθέτω, επισωρεύω, τοποθετώ πάνω σε, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

ἐπιφόρημα, -ατος, τό, στον πληθ., μερίδες, πιάτα που σερβίρονται επιπροσθέτως ἢ μετά από το κύριο γεύμα, επιδόρπιο, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπίφορος, -ον (ἐπιφέρω), **I.** αυτός που μεταφέρει προς μια κατεύθυνση, σε Θουκ.: ευνοϊκός, σε Αισχύλ. **II.** λέγεται για έδαφος, κατηφορικός, κεκλιμένος, σε Πλούτ. **III.** έγκυος, σε Ξεν.

ἐπι-φράζω, μέλ. -σω, **I.** προσθέτω, συμπληρώνω στα λεγόμενά μου, σε Ηρόδ.

II. Μέσ., με Μέσ. αόρ. α' *έπεφρασάμην* και Παθ. *έπεφράσθην*. **1.** με απαρ., σκέφτομαι να κάνω, βάζω στο κεφάλι μου την ιδέα να κάνω, σε Όμηρ. **2.** με αιτ., μηχανεύομαι, καταστρώνω, επινοώ, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.: *απόλ., ὧδε ἐπιφρασθεῖς*, έχοντας καταλήξει σε αυτό το συμπέρασμα, στον ίδ.:

ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, σκεπτόμενη, από μόνη της, στον ίδ. **3.** προσέχω, παρατηρώ, σε Όμηρ.: *αναγνωρίζω, μαθαίνω*, σε Ομήρ. Οδ.: *έρχομαι σε γνωριμία με, λαμβάνω γνώση ενός πράγματος*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπιφρασσαιάτο, Επικ. αντί -φράσαιντο, γ' πληθ. ευκτ. Μέσ. αορ. α' του προηγ.

ἐπι-φράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, φράζω, κλείνω, σε Θεόφρ. — Μέσ., *ἐπιφράσσω τὰ ὄτα*, κλείνω τα αυτιά μου, τα βουλώνω, σε Λουκ.

ἐπι-φρονέω, είμαι ευφυής, έξυπνος· σε θηλ. μτχ. *ἐπιφρονέουσα*, ούσα προσεκτική, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπιφροσύνη, ἢ (ἐπιφρων), φρόνηση, σύνεση, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπί-φρουρος, -ον, αυτός που φρουρεί επάνω από, επικείμενος, *τινι*, σε Ευρ.

ἐπί-φρων, -ον (φρήν), φρόνιμος, συνετός, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-φύλιος, -ον (φυλή), διαιρεμένος σε φυλές, σε Ευρ.

ἐπι-φυλλίς, -ίδος, ἢ (φύλλον), μικρές ρώγες που έχουν μείνει για απομάζωμα, σε Ανθ.: *απ' όπου, ο Αριστοφ. ονομάζει τους ανάξιους ποιητές ἐπιφυλλίδες*, δηλ. μηδαμινά απομαζώματα.

ἐπιφϋτεύω, μέλ. -σω, φυτεύω πάνω σε κάτι άλλο, σε Αριστοφ.

ἐπι-φύω, μέλ. -ύσω [v], **I.** φυτρώνω πάνω σε κάτι ἢ επιπλέον, σε Θεόφρ. **II.**

1. Παθ., με Ενεργ. αόρ. β' και παρακ. *ἐπέφϋν, ἐπιπέφϋκα*, φυτρώνω πάνω σε, με δοτ., σε Ηρόδ.: *λέγεται για σκύλους, κυνηγώ κατά πόδας*, σε Πλούτ. **2.** γεννιέμαι έπειτα από, κατόπιν, στον ίδ.

ἐπι-φωνέω, μέλ. -ήσω, **1.** αναφέρω ονομαστικά, κατονομάζω, σε Σοφ. **2.** λέω κάτι για κάποιον ἢ κάνω αναφορά σε κάτι, *τινί ἢ εἷς τι*, σε Πλούτ. **3.** καλώ σε βοήθεια ἢ απευθύνομαι προς, στον ίδ.

ἐπιφώνημα, -ατος, τό, ευφύες ρητό, πνευματώδης λόγος, σε Πλούτ.

ἐπιφώνησις, -εως, ἡ, χειροκρότημα, επευφημία, ζητωκραυγή, κραυγή, φωνή, σε Πλούτ.

ἐπι-φώσκω, (φάος, φῶς), οδεύω προς την αυγή, σε Κ.Δ.

ἐπι-χαίνω, μεταγεν. τύπος του *ἐπιχάσκω*, σε Λουκ.

ἐπι-χαίρω, I. χαίρομαι για, αγαλλιώ για, κυρίως λέγεται για μοχθηρή ικανοποίηση, με *δοτ.*, σε Σοφ., Δημ.· *απόλ.*, σε Αριστοφ. κ.λπ. **2.** σπάνια με θετική σημασία, χαίρομαι με τη χαρά του άλλου, με *αιτ.*, *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω*, σε Σοφ.

ἐπι-χάλαζάω, ρίχνω χαλάζι πάνω σε, πετροβολώ, *τινά*, σε Λουκ.

ἐπι-χάλάω, μέλ. -άσω [ᾶ], **I.** χαλαρώνω, ξελασκάρω, ξεσφίγγω, σε Λουκ. **II.** αμτβ., υποχωρώ, ενδίδω, χαλαρώνω, σε Αισχύλ.

ἐπι-χαλκεύω, μέλ. -σω, σφυρηλατώ πάνω σε αμόνι, κατασκευάζω σε σιδηρουργείο· *μεταφ.*, *ἐπιχαλκεύω τινά*, παραποιώ ή αλλάζω τη γνώμη μου, σε Αριστοφ.

ἐπί-χαλκος, -ον, καλυμμένος με χαλκό ή μπρούντζο σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἐπι-χᾶράσσω, Αττ. -ττω, χαράζω βαθιά μια επιφάνεια, σε Πλούτ.

ἐπι-χᾶρής, -ές (χαρά), ευχάριστος, αρεστός, προσηνής, σε Αισχύλ.

ἐπι-χᾶριεντίζομαι, αποθ., μνημονεύω κάτι αστειεύομενος, σε Λουκ.

ἐπι-χᾶρίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, **1.** αποθ., παρέχω ως χάρη, με *αιτ.*, σε Ξεν. **2.** αμτβ., *ἐπιχάριτται* (Βοιωτ. αντί *ἐπιχάρισαι*, προστ. αορ. α')· *τῷ ξένῳ*, να είσαι ευγενικός μαζί του, σε Αριστοφ.

ἐπί-χᾶρις, ὁ, ἡ, ουδ. -χαρι, ευχάριστος, συμπαθητικός, αρεστός, χαριτωμένος, σε Αισχύλ., Ξεν.· *τὸ ἐπίχαρι*, ευγένεια στη συμπεριφορά, στον *ιδ.*· οι συγκρ. και υπερθ. είναι *ἐπιχαριτώτερος, ἐπιχαριτώτατος* (ὅπως αν προερχόταν από το *ἐπιχάριτος*), στον *ιδ.*· *ἐπίρρ.*, *ἐπίσης, ἐπιχαρίτως*, στον *ιδ.*

ἐπιχαρίττως, Βοιωτ. *ἐπίρρ.* του *ἐπίχαρις*.

ἐπίχαρμα, -ατος, τό (ἐπιχαίρω)· **I.** αντικείμενο μνησικάκης χαράς, σε Ευρ., Θεόκρ. **II.** μοχθηρή ευχαρίστηση, χαιρεκακία, σε Ευρ.

ἐπίχαρτος, -ον (ἐπιχαίρω), **1.** αυτό μέσω του οποίου νιώθει χαρά κάποιος, γοητευτικός, σαγηνευτικός, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** αυτό με το οποίο κάποιος αισθάνεται μνησικάκη χαρά, χαιρεκακία, *ἐχθροῖς ἐπίχαρτα*, βάσανα, ταλαιπωρίες που δίνουν αφορμή χαράς στους εχθρούς μου, σε Αισχύλ.· *οἱ δικαίως τι πάσχοντες ἐπίχαρτοι*, το να βλέπεις ανθρώπους που δικαίως τιμωρούνται, προσφέρει άξια ικανοποίηση, σε Θουκ.

ἐπι-χειλής, -ές (χεῖλος), ξέχειλος έως πάνω, σε Αριστοφ.

ἐπι-χειμάζω, μέλ. -σω, διέρχομαι τον χειμώνα, περνώ τον χειμώνα σ' ένα μέρος, ξεχειμωνιάζω, σε Θουκ.

ἐπι-χειρέω, μέλ. -ήσω (χείρ)· **I. 1.** βάζω κάτι στο χέρι μου, με *δοτ.*, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. **2.** ξεκινώ μία εργασία, αρχίζω να εργάζομαι, επιχειρώ να κάνω, με *δοτ.*, σε Ηρόδ., Αττ.· *σπανίως*, με *αιτ.*, σε Θέογν., Πλάτ. — Παθ., επιχειρούμαι, δοκιμάζομαι, σε Θουκ. **3.** με *απαρ.*, πασχίζω, αγωνίζομαι ή αποτολμώ, επιχειρώ να κάνω κάτι, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** πραγματοποιώ επίθεση εναντίον κάποιου, προσβάλλω, εφορμώ, *τινί*, σε Ηρόδ., Αττ.· *πρός τινα*, σε Θουκ.· *απόλ.*, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπιχείρημα, -ατος, τό, επιχείρηση, εγχείρημα, τόλμημα, σε Θουκ., Ξεν.

ἐπιχείρησις, -εως, ἡ, στρατιωτική επιχείρηση, επίθεση, προσβολή, σε Ηρόδ., σε Θουκ.· *ἐπ. ποιεῖσθαί τινος*, επιχειρώ κάτι, στον *ιδ.*

ἐπιχειρητέον ή -έα, ρημ. *ἐπίθ.* του *ἐπιχειρέω*, αυτό που πρέπει κάποιος να επιχειρήσει ή να προσβάλλει με επίθεση, *τινί*, σε Θουκ., Πλάτ.

ἐπιχειρητής, -οῦ, ὁ, τολμηρός άνθρωπος, σε Θουκ.

ἐπί-χειρον, τό (χείρ), μόνο στον πληθ., **ἐπίχειρα, τά**, μισθοί χειρωνακτικής εργασίας, μόχθου· γενικά, μισθοί, πληρωμή, τιμητική διάκριση, ανταμοιβή, σε Αριστοφ., Πλάτ.· επίσης, με αρνητική σημασία, *τῆς ὑψηγόρου γλώσσης ἐπ.*, ανταπόδοση, έπαινος για αλαζονική ομιλία, σε Αισχύλ.· *ξίφεών ἐπ.*, οι αμοιβές του ξίφους, δηλ. σφαγή από αυτό, σε Σοφ.

ἐπι-χειροτονέω, μέλ. -ήσω, **1.** ψηφίζω υπέρ προτεινομένου διατάγματος, θεσπίσματος, εγκρίνω, επικυρώνω μέσω ψήφου, σε Δημ. **2.** λέγεται για άρχοντες, αναγνωρίζω την εκλογή κάποιου σε αξίωμα, παρά Δημ.

ἐπιχειροτονία, ἡ, ψηφοφορία μέσω ανάτασης χειρών, σε Δημ.

ἐπι-χέω,

A. μέλ. -χεῶ (βλ. **γέω**), β' πρόσ. *ἐπιχεῖς*, αόρ. *ἀ' ἐπέχεα*· Επικ. ενεστ. **ἐπιγεύω**, αόρ. *ἀ' ἐπέχευα*, απαρ. *ἐπιχεῦσαι*· **1.** ρίχνω νερό πάνω στα χέρια μου, τα βρέχω, σε Όμηρ., Αττ.· μεταφ., χύνω ή ρίχνω πάνω σε κάποιον κάτι, *ὑπνον τινί κ.λπ.*, σε Όμηρ. **2.** λέγεται για στερεά σώματα, όπως το *χώννυμι*, στον ίδ. **B. I.** Μέσ., επιχύνω ή ρίχνω πάνω μου ή για χάρη του εαυτού μου, σε Ομήρ. Οδ. **II.** έχω χύσει για να πιει κάποιος, *ἐπιχέω ἄκρατόν τινος*, το πίνω στην υγεία κάποιου, σε Θεόκρ. **Γ.** Παθ., επιχέομαι, ρίχνομαι επάνω, σε Ξεν.· αόρ. *ἀ' ἐπεχύθην [ῥ]*, παρακ. -*κέχῃμαι*· μεταφ., λέγεται για πλήθος ανθρώπων, ξεχνόμαστε σ' ένα μέρος, *ἐπέχυντο* (Επικ. Παθ. αόρ. β'), σε Ομήρ. Ιλ.· ξεχνόμαστε ως χείμαρρος πάνω σε, σε Ηρόδ.

ἐπι-χθόνιος, -ον και μεταγεν. -**α, -ον**, αυτός που βρίσκεται πάνω στο έδαφος, επίγειος, γήινος, εγκόσμιος· ως επίθ., λέγεται για τους θνητούς, σε Όμηρ.· απόλ., *ἐπιχθόνιοι*, επίγειοι, γήινοι, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπι-χλευάζω, μέλ. -σω, κοροϊδεύω, περιγελώ, *τι*, σε Πλούτ.· μιλώ περιφρονητικά, σε Βάβρ.

ἐπι-χλαιίνω, μέλ. -ἄνω, ζεσταίνω ελαφρώς, σε Λουκ.

ἐπί-χολος, -ον (χολή), Ενεργ., αυτός που παράγει χολή, *ποίη ἐπιχολωτάτη*, σε Ηρόδ.

ἐπιχορεύω, μέλ. -σω, **I.** χορεύω, ορχούμαι προς τιμή κάποιου, σε Αριστοφ. **II.** έρχομαι χορεύοντας, σε Ξεν.

ἐπι-χορηγέω, μέλ. -ήσω, προμηθεύω, εφοδιάζω επιπλέον, παρέχω, *τί τινι*, σε Κ.Δ. — Παθ., στο ίδ.

ἐπιχορηγία, ἡ, επιπρόσθετη βοήθεια, αρωγή, συμπληρωματική συνδρομή, σε Κ.Δ.

ἐπι-χράω (χράω B), μόνο σε παρατ. ή αόρ. β' *ἐπέχραον*, επιτίθεμαι, προσβάλλω, εφορμώ, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ.· *μητέρι μοι μνηστήρες ἐπέχραον*, την περιστοίχιζαν, την πολιορκούσαν, σε Ομήρ. Οδ.

***ἐπι-χράω, I.** δανείζω, προσφέρω επιπλέον, πρβλ. **ἐπικίρημι. II.**

1.ἐπιχράομαι, αποθ., χρησιμοποιώ κάτι επιπλέον, με δοτ., σε Ευρ. **2.** με δοτ. προσ., Λατ. *uti*, συναλλάσσομαι με, έχω δοσοληψίες με, είμαι στενός φίλος με, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἐπι-χρέπτομαι, αποθ., ξεροβήχω πάνω σε, *τινι*, σε Λουκ.

ἐπί-χριστος, -ον, πασαλειμμένος· μεταφ., κίβδηλος, νόθος, πλαστός, Λατ. *fucatus*, σε Λουκ.

ἐπι-χρίω, μέλ. -ίσω [ῖ], **1.** επαλείφω, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., επαλείφομαι, στο ίδ. **2.** επιθέτω, βάζω, *τι ἐπί τι*, σε Κ.Δ.· *τινί*, με κάτι, σε Λουκ.

ἐπί-χρῦσος, -ον, επιστρωμένος με χρυσό, επιχρυσωμένος, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἐπι-χρωματίζω, μέλ. -σω, απλώνω χρώμα, σε Πλάτ.

ἐπι-χρώννυμι και **-ύω**, μέλ. *-χρώσω*, αλείφω, χρωματίζω επιφάνεια, βάφω, *τινί*, με κάτι, σε Λουκ.

ἐπι-χωρέω, μέλ. *-ήσω*, **I. 1.** υποχωρώ, υποκύπτω, ενδίδω, *τινί*, σε κάποιον, σε Σοφ. **2.** συγχωρώ, παραβλέπω, σε Πλούτ. **II.** έρχομαι προς το μέρος, παίρνω το μέρος κάποιου, γίνομαι σύμμαχος, συμπράττω, Λατ. *accedere alicui*, σε Θουκ., Ξεν. **III.** κινούμαι εναντίον του εχθρού, αντιστέκομαι στον εχθρό, στον ίδ.

ἐπιχωριάζω, συνηθίζω να επισκέπτομαι, να συχνάζω, σε Πλάτ.· *ἐπιχωριάζω τοῖς ἄνω πράγμασι*, ενασχολούμαι με αυτά, σε Λουκ.

ἐπι-χώριος, **-α**, **-ον** ή **-ος**, **-ον** (**χώρα**)· **I.** αυτός που βρίσκεται στη χώρα ή έρχεται από τη χώρα, εγχώριος, ντόπιος· **1.** λέγεται για ανθρώπους, *οἱ ἐπιχώριοι*, οι κάτοικοι μιας χώρας, γηγενείς, ιθαγενείς, σε Ηρόδ.· *οἱ ἐπιχώριοι χθονός*, σε Σοφ., Ευρ. **2.** λέγεται για πράγματα, αυτά που προέρχονται ή χρησιμοποιούνται στη χώρα, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *συχνά, τὸ ἐπιχώριον, τοῦπιχώριον*, τα τοπικά έθιμα της χώρας, έθιμο, τρόπος, επικρατούσα συνήθεια, στον ίδ., σε Θουκ. κ.λπ.· *ἐπιχώριον ὃν ἡμῖν*, με απαρ., όπως συνηθίζει η χώρα μας, σε Θουκ. **II.** επίρρ. *-ίως*, σε Αριστοφ.

ἐπι-ψᾶκάζω, αρχ. Αττ. αντί *ἐπι-ψεκάζω*.

ἐπι-ψαύω, μέλ. *-σω*, **I.** αγγίζω την επιφάνεια, αγγίζω ελαφρά, ψηλαφώ, πασπατεύω, με γεν., σε Ησιόδ., Ηρόδ., Αττ.· *κἄν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι*, δηλ. αν κάποιος κοιμηθεί έστω και λίγο, σε Θεόκρ.· μεταφ., αγγίζω ελαφρά κάτι, Λατ. *strictim attingere*, σε Ηρόδ. **II.** αμτβ., *ὄστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν*, αυτός που μπορεί να προχωρήσει λίγο χρησιμοποιώντας την αντίληψή του, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-ψεκάζω, αρχ. Αττ. **-ψακάζω**, συνεχές στάξιμο, *ὁ θεὸς ἐπιψακάζει*, λέγεται για ψιλή βροχή, ψιλόβροχο, όταν ψιχαλίζει, σε Αριστοφ.

ἐπι-ψέλιον, **τό**, αλυσίδα ή λουρί χαλιναριού, σε Ανθ.

ἐπι-ψεύδομαι, **I.** αποθ., εξακολουθώ να ψεύδομαι, ψεύδομαι επιπλέον ή ασύστολα, σε Ξεν. **II.** αποδίδω κάτι ανακριβές σε, *τί τινι*, σε Λουκ. **III.** παραποιώ, νοθεύω έναν αριθμό, σε Πλούτ.

ἐπι-ψηλάφάω, αισθάνομαι περνώντας το χέρι πάνω απ' την επιφάνεια, νιώθω με την αφή, ψηλαφώ, σε Πλάτ.· *ἐπιψηλαφάω τινός*, συμπονώ, συμπάσχω, συμεριζομαι, στον ίδ.

ἐπι-ψηφίζω, μέλ. Αττ. *-ιῶ*, **I. 1.** θέτω θέμα προς ψηφοφορία (το έργο του Προέδρου) στην Αθηναϊκή Βουλή ή Εκκλησία του Δήμου, *ἐπ. τὰς γνώμας*, σε Αισχίν., Δημ.· με απαρ., θέτω σε ψηφοφορία, σε Θουκ. **2.** απόλ., θέτω ζήτημα σε ψηφοφορία, στον ίδ., Ξεν.· **3.** *ἐπιψηφίζω τινί*, θέτω θέμα για λογαριασμό ή για την τύχη κάποιου, σε Ηρόδ. **4.** *ἐπιψηφίζω τοὺς παρόντας*, θέτω το θέμα στους παρευρισκομένους, λαμβάνω, παίρνω την ψήφο τους, σε Πλάτ. **II.** Παθ., τίθεμαι σε ψηφοφορία, σε Αισχίν. **III.** Μέσ., λέγεται για τους ψηφοφόρους, ψηφίζω, εγκρίνω, σε Λουκ.

ἐπί-ψογος, **-ον**, **I.** κατακριτέος, αξιόμεμπτος, αξιοκατάκριτος, σε Ξεν.· επίρρ. *-γως*, σε Πλούτ. **II.** Ενεργ., επικριτικός, σε Αισχύλ.

ἐπι-ψύχω[ῦ], ψύχω, δροσίζω, σε Πλούτ.

ἐπ-ιωγαί, **-ῶν**, **αί**, ασφαλείς τόποι, καταφύγια πλοίων, αγκυροβόλια, λιμάνια, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπι-ιών, μτχ. του *ἐπ-ειμι* (*εἶμι* *ibo*).

ἐπλάγχθην, Παθ. αόρ. *α'* του *πλάζομαι*.

ἐπλάθην[ᾱ], Παθ. αόρ. *α'* του *πελάζω*.

ἐπλᾶσα, αόρ. *α'* του *πλάσσω*.

ἔπλε, συγκοπτ. ἀντί ἔπελε, Ενεργ. ἀόρ. β΄ του πέλω· ἔπλεο ἢ ἔπλευ, ἔπλετο, συγκοπτ. ἀντί ἐπέλεο, ἐπέλου, ἐπέλετο, β΄ και γ΄ ενικ. Μέσ. αορ. β΄.

ἔπλεξα, ἀόρ. α΄ του πλέκω.

ἐπλήγηγν, Παθ. ἀόρ. β΄ του πλήσσω.

ἔπληντο, γ΄ πληθ. Επικ. Παθ. αορ. του πελάζω.

ἔπλων, Ιων. παρατ. του πλέω.

ἐπνευσα, ἐπνεύσθηγν, Ενεργ. και Παθ. ἀόρ. α΄ του πνέω.

ἐπ-όγμιος, -ον (ὄγμος), αὐτός που προστατεύει τους αγρούς, σε Ανθ.

ἐπόδια, ἐποδιάζω, Ιων. ἀντί ἐφοδ-.

ἐπ-οδύρομαι[ῶ], ἀποθ., θρηνολογώ για κάτι, σε Ανθ.

ἐποδώκει, βλ. [ποδογέω](#).

ἐπόθηγν, Παθ. ἀόρ. α΄ του πίνω.

ἐποικέω, μέλ. -ήσω (ἐποικος)· **I.** πηγαίνω ως μετανάστης ἢ ως ἐποικος σε ένα μέρος, εγκαθίσταμαι σ' ένα μέρος, με αιτ., σε Ευρ.· ἐν τόπω, σε Ξεν. **II.**

εγκαθίσταμαι με εχθρικές προθέσεις ἐναντίον, ὑμῖν, σε Θουκ. — Παθ., ἢ Δεκέλεια τῇ χώρᾳ ἐποικεῖται, ἡ Δεκέλεια ἔχει καταληφθεῖ ως βάση ἐπιχειρήσεων ἐναντίον τῆς χώρας, στον ἰδ.

ἐπ-οικοδομέω, μέλ. -ήσω, **I. 1.** ἀνεγείρω, σε Θουκ. **2.** οἰκοδομῶ πάνω σε, σε Ξεν. **II.** ἀνοικοδομῶ, ξαναχίζω, στον ἰδ., σε Δημ.

ἐπ-οικος, ὁ, **I.** αὐτός που ἔχει εγκατασταθεῖ μεταξύ ξένων, ἀποικος, μετανάστης, ἀλλοεθνής, ξένος, σε Σοφ., Πλάτ. **2.** ἀποικιστής, σε Ἀριστοφ., Θουκ. **II.** ως ἐπιθ., γειτονικός, σε Αἰσχύλ.· ἀπ' ὅπου, ως ουσ., γειτονικός, κοντινός, σε Σοφ.

ἐπ-οικτεῖρω, εὐσπλαχνίζομαι, συμπονῶ, τινά, σε Σοφ.· ἀπόλ., σε Αἰσχύλ.

ἐπ-οικτιζώ, μέλ. -σω, συμπονῶ, με αιτ., σε Σοφ.

ἐποίκτιστος, -ον, ἀξιολύπητος, θλιβερός, σε Αἰσχύλ.

ἐπ-οικτος, -ον, ἀξιοθρήνητος, θλιβερός, σε Αἰσχύλ.

ἐπ-οιμῶζω, μέλ. -οιμῶξομαι, θρηνώ για, πάθει, σε Αἰσχύλ.

ἐποίσω, μέλ. του ἐπιφέρω.

ἐπ-οιχνέω, = το ἐπόμε., σε Ανθ.

ἐπ-οίχομαι, **I. 1.** ἀποθ., κατευθύνομαι προς, πλησιάζω, προσεγγίζω, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ., Θέογν. **2.** πλησιάζω με εχθρική διάθεση, ἐπιτίθεμαι, ρίχνομαι, εφορμῶ, εἰσβάλλω, με αιτ., σε Ομήρ. Ἰλ. **II. 1.** διέρχομαι, διασχίζω, στο ἰδ. **2.** κινούμαι κυκλοτερώς, στριφογυρίζω, ἐπισκέπτομαι διαδοχικά [πρβλ. [ἔπειμι](#) III ([εἶμι](#) ἰβο)], λέγεται για κάποιον που περνάει ἀπό χέρι σε χέρι κυκλικά το κρασί, ἐπώχετο οἶνοχοεῦων, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για στρατηγό, κάνω το γύρο, ἐπιθεωρῶ τις γραμμές του στρατεύματος, στίχας, σε Όμηρ.· και ἀπόλ., περιέρχομαι, ἐπιθεωρῶ, σε Ομήρ. Ἰλ. **3.** λέγεται για τον Ἀπόλλωνα και την Ἄρτεμη, πλήττω με θάνατο, σε Όμηρ. **4.** καταγίνομαι με το ἔργο μου, «κυνηγῶ τῆ δουλειά μου», στον ἰδ.· ἰστὸν ἐποίχομαι, χειρίζομαι τον ἀργαλειό, Λατ. percurrere telam, στον ἰδ.· ἀπόλ., σε μτχ., δραστήρια, με ζήλο, σε Ομήρ. Ἰλ.

ἐπ-οκέλλω, = ἐπικέλλω, **1.** βγάζω πλοίο στην ἀκτῆ, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.**

λέγεται για πλοίο, ἐξοκέλλω, συντριβομαι στην ξηρά, στον ἰδ.

ἐπ-οκριόεις, -εσσα, -εν, ἀνομοιογενής, ἀνισος, αὐτός που προεξέχει, σε Ανθ.

ἐπ-ολισθάνω, μέλ. -ολισθήσω, γλιστρῶ ἢ ολισθαίνω πάνω σε, σε Ανθ.

ἐπ-ολολύζω, μέλ. -ζω, κράζω ἀπό χαρά, ἀλαλάζω, τινί, σε ἢ προς κάποιον, σε Αἰσχύλ.· τι, για ἢ σε κάτι, στον ἰδ.· ἐπίσης, στη Μέσ., στον ἰδ.

ἔπομαι, ἀκολουθῶ, βλ. [ἔπω](#).

ἐπ-ομβρέω, μέλ. -ήσω, ρίχνω βροχή πάνω σε, ἐπιβρέχω, σε Αἰσχύλ.

ἐπομβρία, ἤ, καταρρακτώδης βροχή, ἀφθονη υγρασία, υγρός καιρός, σε Αριστοφ.

ἐπ-ομβρος, -ον, πολύ βροχερός, κατακλυσμιαίος, σε Αριστ.

ἐπ-ὀμνῦμι και **-ὕω,** μέλ. *-ομοῦμαι*, αόρ. *ἀ΄ -ώμοσα*· **1.** ορκίζομαι σύμφωνα με, σε Ομήρ. Οδ.· δίνω επιπλέον ὄρκο, σε Θουκ. **2.** με αιτ. προσ., ορκίζομαι στο ὄνομα κάποιου, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· ομοίως, στη Μέσ., παρά Δημ. **3.** με αιτ. πράγμα., ορκίζομαι σε κάτι, σε Ξεν. **4.** με απαρ., ορκίζομαι ὅτι, σε Ηρόδ., Ευρ.· ομοίως, στη Μέσ., σε Δημ. **5.** ἀπόλ., σε μτχ. αορ. *ἀ΄, ἐπομόσας*, ενόρκως, κάτω ἀπό ὄρκο, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἐπ-ομφάλιος, -α, -ον (ὀμφᾶλος), πάνω στον αφαλό ἢ στο κεντρικό σημεῖο, πάνω ακριβῶς στο κύρτωμα της ασπίδας (Λατ. *umbo*), σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπόνῶσα, Δωρ. ἀντί *-ησα*, αόρ. *ἀ΄ του πονέω*.

ἐπ-ονείδιστος, -ον (ὄνειδίζω), ἀξιόμημπτος, ἐπαίσχυντος, ατιμωτικός, ἐξευτελιστικός, σε Ευρ., Πλάτ.· *ἐπονείδιστον ἔστι*, εἶναι ζήτημα ἀξιοκατάκριτο, σε Δημ.

ἐπ-ονομάζω, μέλ. *-σω*, δίνω ὄνομα, ονοματοδοτώ· **I.** κατονομάζω ἢ ἀποκαλώ, σε Θουκ., Πλάτ. — Παθ., ονομάζομαι, *ἀπότινος ἢ τινος*, σύμφωνα με κάποιον, σε Θουκ., Ευρ.· ἐπνομάζομαι, σε Θουκ. **II.** προφέρω, λέω, ἀναφέρω, σε Ηρόδ.

ἐπ-οπίζομαι, ἀποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., κοιτάζω, ἀντικρίζω με δέος, σέβομαι, φέρομαι με σεβασμό, φοβάμαι, σε Ομήρ. Οδ., Θέογν.

ἐποποιΐ, κραυγή κατ' ἀπομίμηση της φωνῆς του τσαλαπετεινού (*ἔποψ*), σε Αριστοφ.

ἐποποιΐα, ἤ, ἐπική ποίηση ἢ ἐπικό ποίημα, σε Ηρόδ.

ἐπο-ποιός, ὁ, (ποιέω), ἐπικός ποιητής, σε Ηρόδ.

ἐπ-οπτία, μέλ. *-ήσω*, ξαναψήνω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐποπτεύω, μέλ. *-σω (ἐπόπτης)*· **I.** ἐπιθεωρώ, ἐπιτηρώ, παρακολουθώ, ἐπιβλέπω, λέγεται για ἐπόπτη, ἐπιστάτη, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. κ.λπ.· ἐπίσης, ἐπισκέπτομαι, πλῆττω, τιμωρώ, στον ἰδ., Πλάτ. **II.** γίνομαι *ἐπόπτης*, γίνομαι δεκτός στα ἀνώτατα μυστήρια, σε Επικ. Πλάτ.· παροιμ., κατακτώ την ὑψιστη, ἀπόλυτη, ἐπίγεια, ἀνθρώπινη ευτυχία, σε Αριστοφ.

ἐποπτήρ, -ῆρος, ὁ, = το ἐπόμε., λέγεται για πολιούχους θεούς, *λιτῶν*, σε Αισχύλ.

ἐπόπτης, -ου, ὁ (ἐπόψομαι, μέλ. του *ἐφοράω*)· **I.** ἐπιστάτης, ἐπόπτης, *ἐπόπτης πόνου*, θεατής, σε Αισχύλ.· *ἐπ. τῶν στρατηγουμένων*, σε Δημ. **II.** αὐτός που ἔχει εἰσαχθεῖ στα ἀνώτατα μυστήρια, σε Πλούτ.

ἐποπτικός, -ῆ, -όν, σχετικός με τον *ἐπόπτη*, *τὰ τέλεα καὶ ἐποπτικά*, τα ἀνώτατα μυστήρια, σε Πλάτ.

ἐποράω, Ιων. ἀντί *ἐφοράω*.

ἐπ-ορέγω, μέλ. *-ζω*, **I.** προσφέρω σε κάποιον, δίνω ἐπιπροσθέτως, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, στη Μέσ., σε Σόλωνα. **II. 1.** Μέσ., ἀπλώνομαι, ἐπεκτείνομαι προς, *ἐπορεζάμενος*, ἐκτείνομαι, ἀπλώνομαι προς τα εμπρός ὥστε να καταφέρω πλήγμα ἐναντίον κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., ἐπιτείνω τις ἀπαιτήσεις μου, σε Ηρόδ.

ἐπορέω, Ιων. ἀντί *ἐφοράω*.

ἐπ-ορθιάζω, κάνω κάτι να σταθεῖ ὀρθιο, λέγεται για τη φωνή, σηκώνω, ἀνεβάζω, υψώνω, σε Αισχύλ.· ἀπόλ., *ἐπορθ. γόοις*, ἀνεβάζω, σηκώνω τον τόνο της φωνῆς κατά τη διάρκεια θρήνου, στον ἰδ.

ἐπ-ορθο-βοάω, βγάζω δυνατή φωνή, σε Ευρ.

ἐπ-ορμάω, ἐπ-ορμέω, Ιων. ἀντί *ἐφ-*.

ἐπ-ὄρνυμι και **-ύω**, μέλ. -ὄρσω, ἀόρ. α΄ -ᾶρσα· **I. 1.** εξεγείρω, ξεσηκώνω, διεγείρω, εξάπτω, σε Ομήρ. **Ιλ. 2.** ξεσηκώνω και στέλνω εναντίον, με δοτ., ὕπνον ἐπᾶρσε, της ἔστειλε ὕπνο, σε Ομήρ. **Οδ. II.** Παθ., ἐπὸρνύμαι, με Ενεργ. παρακ. β΄ ἐπόρωρα, γ΄ ενικ. **Επικ. Παθ. αορ. β΄ ἐπᾶρτο·** εξεγείρομαι εναντίον, προσβάλλω, επιτίθεμαι, με δοτ., σε Ομήρ. **Ιλ.·** ἀπόλ., στο **ιδ.·** λέγεται για πράγματα, με **απαρ.·** σε Ομήρ. **Οδ.**

ἐπ-ορούω, μέλ. -σω, ορμώ με βία προς ή εναντίον, με δοτ., σε Ομήρ. **Ιλ.·** ἀπόλ., στο **ιδ.·** ορμώ πίσω από κάποιον, δηλ. τον γυρεύω, τον αναζητώ, στο **ιδ.·** λέγεται για ὕπνο, κυριεύω, καταλαμβάνω, παίρνω, σε Ομήρ. **Οδ.**

ἔπορσον, προστ. αορ. α΄ του ἐπὸρνυμι.

ἐπ-ορχέομαι, αποθ., χορεύω, ορχούμαι σύμφωνα με τον ρυθμό, με γεν., σε **Δημ.**

ἔπος, -εος, τό (ἔπω Α)· **I. 1.** λέξη, λόγος, σε Ομήρ. **Οδ. κ.λπ.·** μύθος, θρύλος, ιστορία, τραγούδι, ποίημα, στο **ιδ. 2.** δεσμευτικός λόγος, δέσμευση, υπόσχεση, σε Ομήρ. **Ιλ. κ.λπ. 3.** συμβουλή, ορμήνια, νουθεσία, γνώμη, στο **ιδ. 4.** θεϊκός λόγος, προφητεία, μαντεία, χρησμός, σε Ομήρ. **Οδ.,** Ηρόδ., **Τραγ.·** ἔπειτα, επίσης, ρητό, γνωμικό, παροιμία, απόφθεγμα, σε Ηρόδ. **5.** νόημα, έννοια, περιεχόμενο, θέμα ομιλίας, αντικείμενο ή ζήτημα, σε Ομήρ. **Ιλ. II.** Φράσεις: **1. ἄμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίηε,** σε Ηρόδ. **2. κατ' ἔπος,** λέξη προς λέξη, αυτολεξεΐ, ακριβώς, σε **Αριστοφ. 3. οὐδὲν πρὸς ἔπος,** τίποτα σχετικό, σε **Πλάτ. 4. ὡς ἔπος εἶπεῖν** ή **ὡς εἶπεῖν ἔπος,** τρόπος του λέγειν, οὕτως ειπεῖν, σε **Ευρ. κ.λπ. 5. ἐνὶ ἔπει,** με μια λέξη, σύντομα, συνοπτικά, σε Ηρόδ. **III. 1.** στον πληθ., ηρωικός, ἔμμετρος, ποιητικός λόγος, επική ποίηση, αντίθ. προς το **μέλη** (λυρική ποίηση) κ.λπ., στον **ιδ.,** **Αττ.·** επίσης, γενικά, ποίηση, σε **Πίνδ. 2.** στον ενικ., στροφή ή στίχος ποιητικός, σε Ηρόδ., **Αριστοφ.**

ἐπ-οτοτύζω, μέλ. -ζω, ωρύομαι, ουρλιάζω, ξεφωνίζω οδυρόμενος, θρηνολογώ, σε **Ευρ.**

ἐπ-οτρύνω[ῶ], μέλ. -ῶνῶ, **1.** υποκινώ, εξάπτω, παρακινώ, παρορμώ, σε **Όμηρ.,** Ηρόδ. κ.λπ.· με **απαρ.·** σε Ομήρ. **Ιλ. κ.λπ.·** με **δοτ. και απαρ.·** ἐτάροισιν ἐποτρῦναι κατακῆαι, τους εξωθεί, τους παρακινεί να κάψουν, σε Ομήρ. **Οδ. 2.** με **αιτ. πράγμ.,** υποκινώ εναντίον, στον **ιδ.·** ἀγγελίας ἐποτρύνω, στέλνω επείγοντα μηνύματα, στο **ιδ.·** ζύνοδοι ἐπώτρυνον τοῖς ὀπλίταις, σε **Θουκ. —** **Μέσ.,** ἐποτρυνόμεθα πομπήν, ας σπεύσουμε να στείλουμε συνοδεία, σε Ομήρ. **Οδ. —** Παθ., επισπεύδω, επιταχύνω, βιάζω, σε **Αισχύλ.**

ἐπ-ουραῖος, -α, -ον (οὐρά), αυτός που βρίσκεται πάνω στην ουρά, σε **Ανθ.**

ἐπ-ουράνιος, -ον, 1. αυτός που βρίσκεται στον ουρανό, ουράνιος, σε **Όμηρ. 2.** οἱ ἐπουράνιοι, οι ουράνιοι θεοί, σε **Θεόκρ.·** τὰ ἐπουράνια, τα ουράνια φαινόμενα, σε **Πλάτ.**

ἐπ-ουριάζω, = το **επόμε.·** κινώ προς τα εμπρός, σε **Λουκ.**

ἐπ-ουρίζω, μέλ. -σω, πνέω ευνοϊκά πάνω από, λέγεται για ευνοϊκό, ούριο άνεμο (**οὐρος**), **ἐπ. τὴν ὀθόνην,** φουσκώνω τα πανιά, σε **Λουκ.·** μεταφ., **φρόνημα ἐπουρίζω,** αλλάζω την άποψη κάποιου με επιτυχία πάνω σε ένα ζήτημα, σε **Ευρ.·** με **σύστ. αιτ.,** πνεῦμα αἵματηρόν ἐπουρίζω τινί (λέγεται για τις Ερινύες), στέλνω, εξαπολύω εναντίον του θύελλα, άνεμο δολοφονικής πνοής, σε **Αισχύλ.**

ἔπ-ουρος, -ον, αυτός που πνέει ευνοϊκά, ούριος, σε **Σοφ.**

ἐπ-οφείλω, οφείλω, χρωστώ επιπλέον ή συμπληρωματικά, σε **Θουκ.**

ἐπ-οφθαλμιάω, λοξοκοιτάζω με επιθυμία, με λαχτάρα, με **δοτ.,** ή **πρός τι,** σε **Πλούτ.**

ἐπ-οχέομαι, Παθ. με Μέσ. μέλ., μεταφέρομαι πάνω σε, πηγαίνω έφιππος, με δοτ., σε Ομήρ. Ιλ.· *κάμηλον ὥστε ἐποχεῖσθαι*, μία καμήλα για να πηγαίνεις καβάλα σε αυτήν, σε Ξεν.

ἐπ-οχετεύω, μέλ. -σω, μεταφέρω νερό, υδραγωγώ, υδροδοτώ μέσω φραγμάτων ή με αυλάκια, Λατ. *derivare*, σε Πλάτ.

ἐποχή, ή (ἐπέχω), εμπόδιο, διακοπή, παύση· η Εποχή ενός αστερισμού, δηλ. το σημείο στο οποίο φαίνεται να σταματά την κίνησή του έχοντας φτάσει στο αποκορύφωμα του, σε Πλούτ.

ἐπ-οχθίδιος, -αν, -ον (ὄχθη), ορεινός ή βουνίσιος, σε Ανθ.

ἐποχον, τό, πάνινο κάλυμμα σέλας, περικάλυμμα, σε Ξεν.

ἐποχος, -ον (ἐπέχω),· **I. 1.** αυτός που έχει ανέβει πάνω σε άλογο, ιππέας, καβαλάρης, έφιππος άνδρας, επιβιβασμένος σε άρμα, σε πλοίο, με γεν. ή δοτ., *ναῶν ἐποχοι, ἄρμασιν ἐποχοι*, σε Αισχύλ.· μεταφ., *λόγος μανίας ἐποχος*, λόγια που προέρχονται από τρέλα, δηλ. κουβέντες μανίας ή τρέλας, σε Ευρ. **2.** απόλ., αυτός που κάθεται σε καλή θέση πάνω στην πλάτη του αλόγου, σε Ξεν.

II. Παθ., *ποταμὸς ναυσὶ ἐποχος*, πλωτός για πλοία, σε Πλούτ.

ἐποψ, -οπος, ὄ, τσαλαπετεινός, Λατ. *urupa*, σε Αριστοφ.

ἐπ-οψίδιος, -ον (ὄψον), αυτός που τρώγεται ως προσφαί, λέγεται για τροφή με ψωμί, σε Ανθ.

ἐπόψιμος, -ον (ἐπόψομαι), ορατός, αυτός που μπορεί κάποιος να δει, να κοιτάξει, να παρακολουθήσει, σε Σοφ.

ἐπόπιος, -ον (ὄπις),· **I.** περιβλεπτος, ευδιάκριτος, ολοφάνερος, σε Σοφ. **II.**

Ενεργ., αυτός που επιβλέπει τα πάντα, επόπτης, λέγεται για θεούς, στον ίδ.

ἐπ-οπισ, -εως, ή, θεά, εικόνα, άποψη, προοπτική, *ἐπ' ὅσον ἐπ. τοῦ ἱεροῦ εἶχε*, τόσο μακριά όσο έφθανε η θεά από τον ναό, σε Ηρόδ.· *τὴν ἐποπιν τῆς ναυμαχίας ἔχειν*, έχω εικόνα, βλέπω τη ναυμαχία, σε Θουκ.

ἐπόψομαι, μέλ. του *ἐφοράω*, χωρίς ενεστ. σε χρήση.

ἐπράθη[ᾱ], Παθ. αόρ. α' του *πιπράσκω*.

ἐπρᾶθον, αόρ. β' του *πέρθω*.

ἐπρεσα, Επικ. αντί *ἐπρησα*, αόρ. α' του *πρήθω*, σε Ησίοδ.

ἐπρήθην, Ιων. αντί *ἐπράθην*, Παθ. αόρ. α' του *πιπράσκω*.

ἐπρηξα, Ιων. αντί *ἐπραξα*, αόρ. α' του *πράσσω*.

ἐπρησα, αόρ. α' του *πρήθω*.

ἐπριάμην[ᾱ], αόρ. β' του *ώνέομαι*.

ἐπτά, οί, αί, τά, άκλιτο, εφτά, Λατ. *septem*, σε Ομήρ. κ.λπ.

ἐπτα-βόειος, -ον, αυτός που αποτελείται από εφτά δέρματα βοδιού, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπτά-βοιος, -ον, = το προηγ., σε Σοφ.

ἐπτά-δραχμος, -ον, αυτός που αξίζει εφτά *δραχμαί*, σε Θεόκρ.

ἐπτα-ετής, -ές, I. = *ἐπέτης*, επτάχρονος, σε Πλάτ.· θηλ. -*έτις, -ιδος*, σε Ανθ.

II. παροξ., *ἐπταέτης*, -ες, επτάχρονος· ουδ., *ἐπτάετες*, ως επίρρ., για εφτά χρόνια, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπτά-καί-δεκα, οί, αί, τά, άκλιτο, δεκαεφτά, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπτακαιδεκά-πους, ὄ, ή, ουδ. -πουν, αυτός που έχει μήκος δεκαεφτά ποδών, σε Πλάτ.

ἐπτακαιδέκατος, -η, -ον, δέκατος έβδομος, σε Θουκ.

ἐπτακαιεικος-έτης, -ες, αυτός που είναι εικοσιεπτά χρονών, σε Ανθ.

ἐπτα-και-είκοσι, οί, αί, τά, εφτά και είκοσι.

ἐπτάκις, ποιητ. -*κι[ᾱ]*, επίρρ., εφτά φορές, Λατ. *septies*, σε Αριστοφ. κ.λπ.

ἐπτάκισ-μύριοι[ῶ], -αι, -α, εβδομήντα χιλιάδες, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπτᾶκισ-χίλιοι[χῆ], **-αι, -α**, εφτά χιλιάδες, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπτά-κλινος, -ον, αυτός που διαθέτει εφτά καθίσματα ή εφτά κλίνες, εφτά κρεβάτια, σε Ξεν.

ἐπτᾶκόσιοι, -ια, -α, εφτακόσιοι, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπτά-λογχος, -ον (λόγχη), αυτός που αποτελείται από εφτά δόρατα, δηλ. εφτά σώματα λογχοφόρων, σε Σοφ.

ἐπτά-λοφος, -ον, αυτός που βρίσκεται πάνω σε επτά λόφους, λέγεται για τη Ρώμη, σε Ανθ.

ἐπτά-μηνος, -ον (μῆν), αυτός που γεννήθηκε τον έβδομο μήνα, εφταμηνίτικος, σε Ηρόδ.

ἐπτά-μῖτος, -ον, αυτός που αποτελείται από εφτά χορδές, επτάχορδος, σε Λουκ., Ανθ.

ἐπτα-μόριον ή ἐπτά-οριον, τό, εφτά περιφέρειες, επικράτειες, διαμερίσματα, σε Πλούτ.

ἔπταξαν, Δωρ. αντί ἔπτηξαν, γ' πληθ. αορ. α' του πτήσσω.

ἐπτά-πηχυς, -υ, γεν. -εος, αυτός που έχει μήκος εφτά πήχεις, σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἐπτα-πόδης, -ουό (πούς), αυτός που έχει μήκος εφτά ποδών, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

ἐπτά-πορος, -ον, αυτός που έχει εφτά περάσματα, λέγεται για τις Πλειάδες, σε Ευρ.

ἐπτά-πύλος, -ον (πύλη), αυτός που αποτελείται από εφτά πύλες, επίθ. που χρησιμ. για τις Θήβες της Βοιωτίας, σε Όμηρ. κ.λπ. · οι Αιγυπτιακές Θήβες ονομάζονταν *ἐκατόμυλοι*.

ἐπτά-πυργος, -ον, αυτός που έχει εφτά πύργους, λέγεται για τη Θήβα, σε Ευρ. κ.λπ.

ἔπταρον, αόρ. β' του παίρω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπτά-στομος, -ον (στόμα), αυτός που έχει εφτά στόματα δηλ. εφτά εισόδους, λέγεται για τη Θήβα, σε Ευρ.

ἐπτα-τείχης, -ες, αυτός που έχει εφτά τείχη, λέγεται για τη Θήβα, σε Αισχύλ.

ἔπτατο, γ' ενικ. αορ. β' του πέτομαι ή πέταμαι.

ἐπτά-τονος, -ον, αυτός που αποτελείται από εφτά τόνους, επτάφωνος, σε Ευρ.

ἐπτά-φθογγος, -ον, αυτός που αποτελείται από εφτά φθόγγους, επτάφωνος, σε Ευρ.

ἐπτά-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει εφτά φωνές, σε Λουκ.

ἔπταχᾶ (ἐπτᾶ), επίρρ., σε εφτά μέρη, σε Ομήρ. Οδ.

ἐπτ-έτης, = ἐπταετής, εφτάχρονος ως προς την ηλικία, σε Αριστοφ. · ονομ. πληθ., *ἐπτέεις*, σε Πλάτ.

ἔπτηξα, αόρ. α' του πτήσσω.

ἔπτισα, αόρ. α' του πτίσσω.

ἐπτοιήθην, Παθ. αόρ. α' του πτοιέω, (πτοέω).

ἐπτόμηγ, αόρ. β' του πέτομαι.

ἔπυδρος, -ον, Ιων. αντί ἔφυδρος.

ἐπύλλιον, τό, υποκορ. του ἔπος, μικρό έπος, κομμάτι, απομεινάρι, ψήγμα ποίησης, σε Αριστοφ.

ἐπῦθόμηγ, αόρ. β' του πυνθάνομαι.

ἔπω (Α), λέω, απαγγέλλω, βλ. [εἶπον](#).

ἔπω (Β),

Α. ασχολούμαι, απασχολούμαι, καταπιάνομαι, καταγίνομαι με, *τεύχε' ἔποντα*, ασχολούνταν με την πανοπλία του, σε Ομήρ. Ιλ. · πρβλ. [ἄμφι-ἔπω](#), [δι-ἔπω](#), [ἔφ-ἔπω](#), [μεθ-ἔπω](#), [περι-ἔπω](#). **Β.** Μέσ. *ἔπομαι* · παρατ. *εἶπομηγ*, Επικ. *ἐπόμηγ*.

μέλ. ἔψομαι, αόρ. β' με δασεία ἐσπόμην, β' ενικ. ἔσπεο, απαρ. ἐσπέσθαι, μτχ. ἐσπόμενος, προστ. ἔπεο, σπεῖο· **I. 1.** ακολουθώ, υποτάσσομαι ή συνοδεύω κάποιον, σε Όμηρ.· με δοτ. προσ., στον ίδ.· επίσης, ἔπεσθαι ἅμα τινί, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· μετά τινι ή τινα, στον ίδ. κ.λπ. **2.** ακολουθώ ως ακόλουθος, συνοδός, υπηρετής, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, συνοδεύω ως τιμητική συνοδεία, Λατ.

prosequi, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** με εχθρική σημασία, παρακολουθώ, καταδιώκω, τινι,

στο ίδ. **4.** συμβαδίζω με, ἔπεθ' ἵπποις, σε Όμηρ.· μεταφ., λέγεται για τα άκρα ενός ανθρώπου, όταν αυτά λειτουργούν σύμφωνα με τις διαταγές, προσταγές του, στον ίδ. **5.** ακολουθώ τις κινήσεις κάποιου άλλου, τρυφάλεια ἔσπετο χειρί, η περικεφαλαία συμβάδισε με το χέρι του, δηλ. αποσπάστηκε και έμεινε στο χέρι του, σε Ομήρ. Ιλ. **6.** υποτάσσομαι, υπακούω, υποκύπτω σε, τῷ νόμῳ, σε Ηρόδ., Αττ. **7.** απλώς, έρχομαι κοντά, πλησιάζω, προσεγγίζω, μόνο σε προστ., ἔπεο προτέρω, έλα πιο κοντά, σε Όμηρ. **8.** παρακολουθώ, ιδίως, λέγεται για το μυαλό, καταλαβαίνω, εννοώ, σε Πλάτ. **II. 1.** λέγεται για τιμή, δόξα κ.λπ., τούτῳ κῶδος ἄμ' ἔγεται, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ. **2.** ακολουθώ από κοντά, έπομαι, διαδέχομαι, επακολουθώ, τῇ ἀχαριστία ή ἀναισχυντία ἔπ., σε Ξεν.

ἐπ-ωβελία, ή (ὄβελός), πρόστιμο ενός οβολου σε κάθε δραχμή, που αποδίδονταν από τον μηνυτή, στην περίπτωση που δεν κατάφερε να κερδίσει το 1/5 των ψήφων, σε Δημ.

ἐπ-ωδή, Ιων. και ποιητ. **ἐπαιοδή, ή,** μαγευτικό τραγούδι, γήτευμα, μάγια, ξόρκι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· με γεν. αντικ., ξόρκι για ή εναντίον ενός πράγματος, σε Αισχύλ.

ἐπωδός, -όν (ἐπάδω)· I. 1. καθετί που λέγεται επανειλημμένα· ως ουσ., μάγος, σαγηνευτής, σε Ευρ.· με γεν., αυτό που ενεργεί, που δρα ως ξόρκι, σε Αισχύλ., Πλάτ. **2.** Παθ., αυτό που άδεται, τραγουδιέται, ψάλλεται· μορφῆς ἐπωδόν, καλείται, ονομάζεται έτσι από την μορφή του, σε Ευρ. **II.** στη Μετρική, ἐπωδός, ό, στροφή, στίχος ή αποστροφή ανά διαστήματα, επωδός, επαναλαμβανόμενος στίχος, ρεφραίν, όπως σε Θεόκρ.

ἐπ-ώζω, καθαρίζω, σαν πουλί που κλωσάει, σε Αριστοφ.

ἐπ-ωθέω, μέλ. -ήσω, ωθώ, πιέζω, σπρώχνω, μπήγω, σε Πλούτ.

ἐπώκειλα, αόρ. α' του ἐπ-οκέλλω.

ἐπ-ωλένιος, -ον (ὠλένη), αυτός που βρίσκεται πάνω στον βραχίονα, σε Ομηρ. Ύμν.

ἐπ-ωμάδιος, -ον (ὠμος), αυτός που βρίσκεται πάνω στους ώμους, σε Θεόκρ.

ἐπ-ωμᾶδόν, επίρρ., ἐπ' ώμου, σε Ανθ.

ἐπ-ωμῖς, -ίδος, ή (ὠμος), 1. σημείο του ώμου που ενώνεται το κλειδοκόκαλο, ακρώμιο, σε Ξεν.· ώμος, ωμοπλάτη, σε Ανθ. **2.** το μπροστινό τμήμα ή το ψηλότερο μέρος ενός πλοίου, στον ίδ. **II.** ταινία, κορδέλα χιτώνα, σε Ευρ.

ἐπώμοσα, αόρ. α' του ἐπόμενμι.

ἐπώμοτος, -ον (ἐπόμενμι),· I. ένορκος, ορκισμένος, αυτός που τελεί υπό όρκο, σε Σοφ. **II.** Παθ., ένορκος μάρτυρας, στον ίδ.

ἐπωνυμία, Ιων. -ίη, ή (ἐπώνυμος),· 1. επώνυμο, όνομα που δίνεται από κάποιον ως όνομα ή παρωνύμιο, Λατ. cognomen, όπως Πολυνείκης, (από πολλός και νεϊκος), σε Αισχύλ.· ἐπ. ποιεῖσθαι, θέσθαι, επονομάζομαι, σε Ηρόδ.· καλεῖσθαι ἐπωνυμίην ἐπί τινος, καλούμαι, αποκαλούμαι, ονομάζομαι από κάποιον, στον ίδ.· ἔχειν ἐπ. ἀπό τινος, στον ίδ., σε Θουκ.· ἐπ. σχεῖν χώρας, έδωσε το όνομά του στη χώρα, στον ίδ.· με απαρ., ἐπ. ἔχει εἶναι τι, έχει το όνομα ότι είναι, λέγεται ότι είναι, αυτό που μπορεί κάποιος να πει ότι είναι..., σε Πλάτ. **2.** γενικά, όνομα, σε Ηρόδ.

ἐπώνυμιον, τό, = το προηγ., σε Πλούτ.

ἐπωνύμιος, -α, -ον, ποιητ. αντί επομ., αυτός που πήρε το όνομά του από, τινος, σε Ηρόδ.

ἐπ-ώνυμος, -ον (ὄνυμα, Αιολ. αντί ὄνομα)· I. 1. φερώνυμος, τῷ Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμος, Οδυσσεάς είναι το όνομα που του δόθηκε, σε Ομήρ. Οδ.· *Ἀλκυνόην καλέεσκον ἐπώνυμον*, την αποκαλούσαν Αλκυνόνη στο όνομα, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον*, Αρετή (Ποθητή) είναι το όνομα που της δόθηκε, σε Ομήρ. Οδ. **2.** γνωστός και ως, επονομαζόμενος, σε Ηρόδ. **3.** αυτός που παίρνει το όνομά του από κάποιον ή κάτι, με γεν., στον ίδ., σε Τραγ.· επίσης, *ἐπ. ἐπί τινος*, σε Ηρόδ. **II. 1.** Ενεργ., αυτός που δίνει το όνομά του σε κάτι ή κάποιον, *ἐπώνυμον* (ενν. τὸ σάκος), εκείνο που σου δίνει το όνομά σου (λέγεται για τον Ευρυσάκη), σε Σοφ. **2. α)** στην Αθήνα, *οἱ ἐπώνυμοι* (ενν. ἥρωες), ήρωες από τους οποίους πήραν τα ονόματά τους οι Αττικές φυλές (*φυλαί*), σε Δημ. **β)** *ἄρχων ἐπ.*, ο πρώτος άρχοντας (από τους εννέα άρχοντες στην Αθήνα), ο οποίος έδινε το όνομά του στο τρέχον έτος. **ἐπ-ωπάω (ὠπάομαι)**, παρατηρώ, επιτηρώ, εποπτεύω, παρακολουθώ, σε Αισχύλ.

ἐπώπτων, παρατ. αντί *έποπτάω*.

ἐπῶρσα, αόρ. α' του *έπόρνωμι*· **ἐπῶρτο**, γ' ενικ. Επικ. Παθ. αορ. β'.

ἐπ-ωρῶ[ῶ], ουρλιάζω, αποδοκιμάζω, σε Ανθ.

ἐπωτίδες, αἱ (οὔς), ξύλα, δοκάρια που προβάλλουν, προεξέχουν σαν λαβές σε κάθε πλευρά του μπροστινού μέρους του πλοίου· από εκεί ρίχνονταν οι άγκυρες· δοκάρια που προεξέχουν του «τόξου» του πλοίου και χρησιμοποιούνται στην ανέλκυση της άγκυρας, σε Ευρ., Θουκ.

ἐπ-ωφελέω, μέλ. -ήσω, **I.** ωφελώ, βοηθώ, ενισχύω ή συντρέχω, συνδράμω κάποιον σε κάτι, *τινά τι*, σε Σοφ. κ.λπ.· *ἐπ. τινα*, βοηθώ ή συντρέχω, στον ίδ.· επίσης, *τινί*, στον ίδ., Ευρ. **II.** *δῶρον, ὃ μήποτ' ἐπωφέλησα ἐξελέσθαι*, δώρο που ουδέποτε θα έπρεπε να είχα δεχθεί, στον ίδ.

ἐπωφέλημα, -ατος, τό, βοήθεια, αρωγή, προμήθεια, βοήθημα, *βορᾶς*, σε Σοφ.

ἐπωφελία, ἡ, βοήθεια, αρωγή, συνδρομή, όφελος, σε Ανθ.

ἐπ-ὠχάτο, Επικ. γ' πληθ. Παθ. υπερσ. του *έπ-έχω*, *πᾶσαι γὰρ (πύλαι) ἐπώχατο*, όλες οι πύλες κρατήθηκαν κλειστές, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐπ-ωχόμην, παρατ. του *έπ-οίχομαι*.

***ἔρα, ἡ**, το Λατ. terra, γη· απ' όπου, επίρρ., *ἔραζε*, στη γη, στο έδαφος, σε Όμηρ.· Δωρ. *ἔρασδε*, σε Θεόκρ.

ἔράμαι, β' ενικ. *ἔρασαι*, Επικ. *ἔρασαι*· β' πληθ. *ἐράασθε* (όπως *άγάασθε*)· γ' ενικ. υποτ. *ἔρηται*, Δωρ. *ἔραται*· ευκτ. *ἐραίμην*, παρατ. *ἡράμην [ᾶ]*, μέλ.

ἔρασθήσομαι, αόρ. α' *ἡράσθην*· επίσης, Μέσ. *ἡρᾶσάμην*, Επικ. γ' ενικ.

ἡράσσατο, ἐράσσατο· **I.** αγαπώ, είμαι ερωτευμένος με, αγαπώ σφόδρα, με γεν. προσ., σε Όμηρ., Ευρ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, αγαπώ με πάθος, λαχταρώ, επιθυμώ φλογερά κάτι, εποφθαλμιώ, επιθυμώ ζωηρά, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **2.** με απαρ., επιθυμώ διακαώς, σε Θεόγν., Σοφ. κ.λπ.

ἐράνιζω, μέλ. -σω (*ἔρανος*)· **I. 1.** υποβάλλω σε έρανο, επιβάλλω συνεισφορά, *τινά*, σε Δημ. **2.** με αιτ. πράγμ., συλλέγω, συγκεντρώνω με εισφορές, ζητιανεύω, δανείζομαι, σε Αισχίν.· μεταφ., συνδυάζω, σε Ανθ. — Μέσ., συλλέγω, συγκεντρώνω για τον εαυτό μου, δανείζομαι, σε Λουκ. **II.** βοηθώ με συμμετοχή, με συνεισφορά, *τινί*, σε Δημ.

ἐραννός, -ῆ, -όν (ἐράω), όμορφος, λέγεται για τόπους, σε Όμηρ., Θεόκρ.

ἔρανος, ὁ, I. 1. γεύμα, δείπνο στο οποίο ο καθένας συνεισέφερε το μερίδιό του, Λατ. coena callaticia, λιτό δείπνο, εξοχικό γεύμα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **2.** οποιαδήποτε εισφορά, Λατ. symbola, όπως αυτή που ώφειλαν να δώσουν οι

Αθηναίοι προς συντήρηση των φτωχών ή για τις ανάγκες της πόλης, σε Αριστοφ.: *ἐράνους λέλοιπε*, δεν κατέβαλε τις συνδρομές, άφησε τις συνεισφορές του απλήρωτες, σε Δημ.: *ἔρανον φέρειν*, κυρίως, συμμετέχω, συνεισφέρω ελεύθερα, αβίαστα, με την θέλησή μου, στον ίδ. **3.** ευμένεια, εξυπηρέτηση, υπηρεσία, χάρη, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **II.** κοινότητα, ομάδα, όμιλος ανθρώπων που συνεισφέρουν σε κοινό ταμείο για κάποιο σκοπό, σύλλογος, συντεχνία, σε Δημ. (πιθ. από το *ἐράω*).